

Arrest

nr. 138 145 van 9 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 25 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 mei 2014.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 20 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPART, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 25 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 mei 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 april 2014 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt (hierna: de eerste bestreden beslissing) en een beslissing van 25 april 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de tweede bestreden beslissing).

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen kan niet worden vastgesteld.

Wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat de bestreden bestuurshandeling een beslissing betreft waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privé- en/of gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privé- en/of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot de concrete elementen die verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt, met name het feit dat zij een gezin vormt met haar partner H.R. en hun twee gemeenschappelijke kinderen en dat haar partner een verblijfsvergunning voor onbepaalde duur geniet, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij met dit betoog geen bestaan van hinderpalen aantoonde die het voorzetten of uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven elders in de weg staan. In de mate dat zij deze elementen ingeroepen heeft als buitengewone omstandigheden, kan erop gewezen worden dat hierop

in de eerste bestreden beslissing werd geantwoord, daar de verzoekende partij deze elementen en artikel 8 van het EVRM reeds heeft aangehaald in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Eveneens dient te worden vastgesteld dat de kritiek van de verzoekende partij dat aan artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing directe werking ontzegd zou worden, feitelijke grondslag mist, nu de eerste bestreden beslissing duidelijk en expliciet ingaat op het ingeroepen gezinsleven van de verzoekende partij en hieromtrent motiveert.

Wat de aangehaalde rechtspraak in het kader van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de Raad samen met de verwerende partij op dat deze rechtspraak handelt over de gezinsherenigingsprocedure in het kader van artikel 10 van de vreemdelingenwet, terwijl de bestreden beslissing in casu een onontvankelijkheidsbeslissing van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft.

De kritiek van de verzoekende partij is derhalve niet dienstig.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen grieven heeft ontwikkeld ten aanzien van deze bestreden beslissing, zodat het beroep voor zover gericht tegen voormeld bevel, onontvankelijk is.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 oktober 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 2 december 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 15 oktober 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “VzP stelt het niet eens te zijn met de bemerking dat er geen hinderpalen zijn om het privé- en familiale leven elders verder te zetten: Zij heeft 2 kinderen samen met haar partner. Zowel haar partner als de kinderen hebben een verblijfsvergunning voor België, het is onmenselijk om ze uit elkaar te halen. Bijgevolg is er een schending van artikel 8 van het EVRM. VwP sluit aan bij de beschikking.”

2.3 In de mate waarin de verzoekende partij op 20 oktober 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt (met name dat haar kinderen en haar partner over een verblijfsvergunning voor België beschikken) en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 15 oktober 2014, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van het in het verzoekschrift aangevoerde middel kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 15 oktober 2014 opgenomen grond.

De schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van “het beginsel van behoorlijk bestuur” kan niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET